

Cảm nhận về cuộc gặp gỡ giữa bé Thu và anh Sáu sau 8 năm xa cách

Cảm nhận về cuộc gặp gỡ giữa bé Thu và anh Sáu sau 8 năm xa cách nằm trong chương trình Ngữ văn lớp 9, mời các bạn tham khảo, từ đó, ôn tập và làm bài hiệu quả.

[Đóng vai bé Thu kể lại câu chuyện Chiếc lược ngà](#)

[Cảm nhận tình cha con qua truyện ngắn “Chiếc lược ngà”](#)

[Cảm nhận về nhân vật bé Thu trong Chiếc lược ngà của Nguyễn Quang Sáng](#)

Bài 1:

Có những câu chuyện dù phải đọc nhiều lần ta vẫn không thể nhớ,. Lại có những câu chuyện dù chỉ đọc một lần ta vẫn không thể quên. Có những hạnh phúc muộn màng và ngăn ngủi khiến ta phải trào nước mắt. Có những tình cảm nồng ấm và thiêng liêng mà ta chỉ cảm nhận được trong tổ ấm gia đình...

Tất cả những ấn tượng ấy đều có từ truyện ngắn Chiếc lược ngà của nhà văn Nguyễn Quang Sáng. Một truyện ngắn dung dị nhưng gây xúc động lòng người trước tình cảm sâu nặng của cha con ông Sáu. Đặc biệt truyện còn làm ngời sáng vẻ đẹp cứng cỏi cùng tình yêu thương cha mãnh liệt của một em bé mới bảy tám tuổi.

Trong đời sống tự nhiên, ai ai cũng thầm công nhận một điều rằng, tình cảm của con cái hình như thân thiết và gần gũi với mẹ hơn. Còn với cha thì sao? Tình cha bao la và hy sinh vì con cái cũng không kém gì người mẹ, đôi khi còn mãnh liệt và sâu sắc hơn. Là một chiến sỹ cách mạng xa nhà đi thoát ly cách mạng từ khi đứa con đầu lòng còn chưa đầy tuổi, mãi đến khi hòa bình lập lại ông Sáu mới có dịp về thăm nhà. Non nao và hạnh phúc khôn tả khi nghĩ đến giây phút gặp con, ông Sáu lại thấy đau khổ và thất vọng hơn khi con không nhận cha. Cuộc gặp gỡ sau 8 năm xa cách là khởi đầu cho chuỗi những sự việc, thái độ, hành động thể hiện tình yêu thương cha mãnh liệt của Thu.

Xa cách bao năm, Thu và cha chưa một lần gặp mặt, ông Sáu “ chỉ thấy con qua tấm ảnh nhỏ luôn mang bên người”, bé Thu chỉ biết mặt cha qua tấm hình chụp chung với má. Xa cha, Thu nhớ thương vô cùng và dường như hình ảnh người cha trong tấm ảnh đã in sâu vào trong trí nhớ của Thu, là hình ảnh đẹp nhất trong lòng Thu. Tám năm sau khi người cha trở về, chiến tranh đã làm ông có sự thay đổi lớn khiến Thu không thể nhận ra cha mình.

Từ đằng xa thấy “ một đứa bé độ tám tuổi, tóc cắt ngang vai, mặc quần đen, áo bông đỏ đang chơi nhà chòi” ông Sáu đoán biết là con, không chờ xuồng cập bến “ anh nhún chân nhảy thót lên, xô chiếc xuồng tạt ra”. Linh tính của người cha cho ông biết đây là con mình, trái tim người cha hướng ông mau mau chạy về phía con để ôm lấy cái hình hài máu mủ mà ông hằng thương nhớ trong bao năm xa cách. “ Anh vừa bước, vừa khom người đưa tay đón chờ con... giọng lắp bắp run run Ba đây con, ba đây con!” Những tưởng cha con ông sẽ ôm chầm lấy nhau trong khoảnh khắc sung sướng thì trời thay con bé không nhận ra ông, nó giật mình “ tròn mắt nhìn...ngơ ngác, lạ lùng”. Mặt Thu tái đi em kêu lên, bỏ chạy và cầu cứu “Má! Má”. Với ông Sáu thái độ của Thu khiến ông hụt hẫng, đau đớn. Nhưng với Thu đây là phản ứng tâm lý tự nhiên. Bởi từ khi em lớn lên, ông Sáu đâu có ở bên cạnh, chưa bao giờ em được trông thấy cha bằng xương, bằng thịt. Hôm nay một người đàn ông lạ lẫm với “ vết sẹo dài đỏ ửng, giật giật, trông rất dễ sợ” đột ngột xuất hiện tự xưng là cha, làm sao em không sợ hãi? Một nghịch lý trở

trêu, đau xót cho người cha, một sự ngỡ ngàng, lạ lẫm cho đứa con được Nguyễn Quang Sáng miêu tả thật sinh động, tài tình

Những ngày sau đó, đáp lại tình cảm nồng nàn của cha, bé Thu lại càng tỏ ra sợ hãi, ngờ vực. Trong ba ngày phép ngắn ngủi, ông Sáu càng vỗ về, Thu càng lùi ra xa, ông càng chiều thương, nó càng lẩn tránh. Ông chỉ mong được nghe tiếng Ba mà sao khó khăn đến thế. Khi phải gọi ông Sáu ăn cơm, dầu được mẹ nhắc nhở, Thu vẫn chỉ nói trống “vô ăn cơm” hoặc “cơm chín rồi”. Đặc biệt trong một tình huống tưởng chừng cô bé không thể ương bướng hơn được nữa vậy mà Thu vẫn quyết liệt. Đó là lúc nồi cơm sôi, một đứa bé không thể tự mình nhắc nồi để chắt nước. Tình thế đó cứ ngỡ rằng Thu sẽ ngoan ngoãn nhờ ba giúp. Nhưng không, ngay cả khi bác Ba mở đường cho “Cháu phải gọi Ba chắt nước giùm con”, phải nói như vậy”, Thu vẫn không cất tiếng dầu mấy lần em tỏ ra lo sợ bị mẹ đánh đòn nếu để cơm bị nhão. Bướng bỉnh và bất cần, Thu tự mình làm một công việc nguy hiểm và quá sức. Nghĩa là nó không chịu thua, không chịu nhượng bộ. Song đỉnh điểm của sự ương bướng được thể hiện khi Thu “hất tung cái trứng cá to vàng” mà ông Sáu gắp cho nó.

Bị đánh, nhưng Thu không khóc, lẳng lặng gắp lại cái trứng cá rồi bỏ sang nhà ngoại. Lúc cởi dây xuống, nó còn cố ý khua dây xích “kêu ròn rảng” để tỏ ý bất bình, có lẽ nó muốn cho mọi người biết nó sắp đi để chạy ra躲 dành. Một chuỗi những thái độ của Thu khiến ta có thể cho Thu là một cô bé bướng bỉnh, cứng đầu. Nhưng xét căn nguyên sâu xa, không thể coi đó là biểu hiện của sự ương ngạnh, cứng đầu, hỗn láo. Trong hoàn cảnh xa cách và trắc trở của chiến tranh, bé Thu còn quá nhỏ để hiểu được những tình thế khắc nghiệt éo le của cuộc sống, hơn nữa ba má bé Thu cũng không lường trước được sự việc để giải thích cho bé rõ. Trong suy nghĩ non nớt của em, ông Sáu có vết sẹo đáng sợ ấy sao chẳng giống hình ba chụp chung với má. Mà đã không phải là cha thì không thể gọi tiếng “ba”. Điều đó chi phối toàn bộ suy nghĩ, hành động của em. Sự bướng bỉnh của Thu không thể hiểu là sự ương ngạnh của một đứa trẻ khó dạy mà là sự kiên định của một cô bé có lập trường yêu ghét phân minh. Trong thái độ cứng đầu ẩn chứa sự kiêu hãnh dành cho người cha thân yêu.- người cha trong tấm hình chụp chung với má. Thế mới biết Thu là một cô bé có cá tính. Điều mà ở những đứa trẻ bảy, tám tuổi thường không có. Đó cũng là tiền đề tạo phẩm chất gan dạ, dũng cảm của cô giao liên sau này.

Tình yêu cha của Thu được thể hiện ngay trong chính hành động bướng bỉnh. Vì cha, Thu kiên quyết từ chối sự quan tâm của ông Sáu, thương cha nên bao nhiêu yêu thương kính trọng được em giữ gìn trong tiếng Ba trù mến. Với em, ba là duy nhất, không ai có thể thay thế tình yêu ấy khiến em tỏ rõ thái độ căm ghét những gì em hoài nghi là sự xâm phạm đến hình ảnh người cha yêu quý. Đó là nét đẹp phẩm chất nơi Thu khiến ta khâm phục. Nhưng khi được ngoại giải thích rõ về nguyên nhân vết sẹo, thì sự nghi ngờ của em được giải tỏa” “Nghe bà kể, nó nằm im lẩn lộn, thỉnh thoảng thở dài như người lớn”. Sự miêu tả nội tâm gián tiếp qua hành động cho thấy những tình cảm, cảm xúc đang trào dâng trong lòng em- yêu thương cha xen lẫn nỗi ân hận.

Hôm sau trở về nhà, nhìn mọi người vây quanh cha, vẻ mặt Thu buồn rầu “Cái nhìn của nó không ngờ ngạc, lạnh lùng, nó nhìn với vẻ nghi ngại, sâu xa”. Và khi bắt gặp ánh mắt của cha thì đôi mắt ấy như xôn xao. Cái “xôn xao” của đôi mắt như nói lên bao điều. Khi ông Sáu cất tiếng chào “Thôi ba đi nghe con” thì nỗi niềm trong nó bật tung thành tiếng “Ba.....a...a” Tiếng kêu của nó như xé, xé sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa. Đó là tiếng “ba” mà nó cố đè nén trong bao nhiêu lâu nay, tiếng ba như vỡ tung từ nỗi lòng nó. Đọc truyện ta như thấy cách Thu bộc lộ tình cảm với cha thật xúc động, là người ngoài cuộc ta cũng không khỏi nhói lòng. Yêu thương cha vô cùng nên em quyết định lạnh lùng với ông Sáu. Thương cha nên em không thể dành tiếng “ba” để gọi người xa lạ. Thế nhưng khi biết ngọn nguồn vết sẹo, biết đích xác là ba rồi, tình cảm nơi em vỡ òa, tức tưởi. Cũng như bao đứa trẻ khác có cha trên đời, em mong được cha chăm chút, yêu thương. Nhưng bất hạnh thay, em xa cha từ bé, em đã trông ngóng biết bao ngày cha về nhưng chỉ tại vết sẹo, mà Thu đã để mất ba ngày quý giá, làm tổn

thương tình cảm cha mình. Chính vì thế nên ta không lạ gì Thu “ôm chặt lấy cổ ba nó... dang cả hai chân rồi câu chặt lấy ba nó. Nó hôn ba cùng khắp...hôn cả vết sẹo dài bên má của ba nó nữa”. Nếu như trước đây, Thu ghét ông Sáu bao nhiêu thì giờ đây tình cảm của em dành cho ông mãnh liệt bấy nhiêu. Ta nhận ra hai thái độ ấy tuy trái ngược này thực ra lại nhất quán trong sự phát triển tính cách- tính cách của cô bé dành trọn tất cả tình yêu cho người cha vô cùng kính mến. Có người cho rằng tác giả xây dựng hình tượng bé Thu hơi thái quá, song thiết nghĩ thái độ ngang ngạnh đó cũng vì xuất phát từ tình yêu thương cha mãnh liệt. Với sự am hiểu tâm lý trẻ thơ, ngòi bút miêu tả sinh động diễn biến tâm lý trẻ thơ của tác giả đã xây dựng nên một cô bé Thu cứng cỏi, mạnh mẽ, sâu sắc trong tình cảm. Tâm lý và hành động của Thu được miêu tả sinh động, sát với tâm lý lứa tuổi của em. Điểm nổi bật gợi sự xúc động của em là một tình cảm chân thành, mãnh liệt mà thánh thiện dành cho cha.

Trong Chiếc lược ngà, tình cảm của ông Sáu dành cho con cũng mãnh liệt, sâu nặng không kém. Tình cảm ấy được tác giả thể hiện phần nào trong chuyến về thăm nhà và được miêu tả kỹ lưỡng hơn khi ông ở căn cứ kháng chiến.

Sau khi chia tay với gia đình, nỗi day dứt ân hận ám ảnh ông Sáu nhiều ngày là việc là ông lỡ tay đánh con. Nhớ lời dặn tha thiết của con, ông nghĩ đến việc làm một chiếc lược ngà nhỏ xinh tặng con. Tìm được một khúc ngà voi, “anh hót hải chạy về, tay cầm khúc ngà đưa lên khoe... mặt hớn hờ như đứa trẻ được quà”. “Những lúc rồi, anh cưa từng chiếc răng lược, thận trọng, tỉ mỉ và cố công như người thợ bạc”. Tại sao chiếc lược bằng ngà mà không bằng một vật liệu gì khác? Phải chăng là để thể hiện tình yêu thương của ông đối với con? Chiếc lược ngà ấy rất quý, phải như thế mới xứng đáng với đứa con gái bé bỏng của ông, với tình yêu ông dành cho nó. Từng chiếc răng lược dần hiện ra là từng niềm vui của ông. Bụi ngà rơi mỗi lúc một nhiều. Bao nhiêu bụi ngà rơi là bấy nhiêu tình cảm ông dành cho con. Trên sống lưng lược, ông còn gò lưng, tần mẩn khắc từng nét “Yêu nhớ tặng Thu con gái của ba”. Bao triu mến thân thương toát lên từ hai chữ “Yêu nhớ”, bao nồng nàn, thấm đẫm nhớ nhung, yêu thương con của ông Sáu ẩn chứa trong những chữ “Thu con của ba”. Cây lược ngà ấy chưa chải được mái tóc của con, nhưng nó gỡ rối được phần nào tâm trạng của anh.” Có cây lược, ông càng mong được gặp con để trao tận tay cho nó nhưng éo le thay, chiến tranh đã vô tình cướp đi của ông giây phút vui mừng trao cho con cây lược. Giây phút cuối, tình cảm cha con trong ông vẫn da diết, trước lúc nhắm mắt, dòng suy tưởng của ông vẫn nhớ về con mình. TRút hơi thở cuối cùng, ông Sáu chỉ kịp gửi lại chiếc lược ngà cho đồng đội. Lần đầu tiên một người chiến sỹ trở thành một nghệ nhân sáng tạo tài tình dù chỉ sáng tạo một sản phẩm duy nhất Chiếc lược ngà. Người mất nhưng kỷ vật còn. Chiếc lược ngà là gạch nối giữa cái mất mát và sự tồn tại, nó vẫn còn mãi, là kết tinh của tình phụ tử mộc mạc, đơn sơ mà đậm thắm, kỳ diệu, là hiện hữu củatình cha con bất tử không bao giờ chết được.

Bản thân là người Nam bộ, là người lính từng chiến đấu xa nhà nên hơn ai hết Nguyễn Quang Sáng hiểu được tình cảm gia đình đối với người lính sâu đậm biết chừng nào. Kết cấu truyện với nhiều tình huống bất ngờ đã làm nổi bật vẻ đẹp tính cách của các nhân vật, gây xúc động sâu sắc cho người đọc.

Chuyện được ghi theo lời kể của một chiến sỹ cách mạng- người bạn thân thiết của ông Sáu, khiến chuyện càng trở nên đáng tin cậy, trung thực

Truyện Chiếc lược ngà là bài ca đẹp về tình cha con. Trong hoàn cảnh éo le của chiến tranh, tình cảm thiêng liêng ấy càng cao đẹp và càng ngời sáng. Truyện không chỉ nói lên tình cảm cha con thấm thiết sâu nặng mà còn gợi cho ta suy nghĩ thấm thía về những éo le, đau thương, mất mát mà chiến tranh gieo rắc cho bao nhiêu con người, bao nhiêu gia đình. Ta càng thấm thía rằng tình cảm gia đình là sức mạnh, niềm tin để con người có thể vượt qua tất cả, ngay cả cái chết. Ta hiểu

“Nếu trên đời có những nguồn vui chân chính và niềm hạnh phúc thật sự, thì nó sẽ nằm trong tổ ấm gia đình”.

Bài 2:

Tôi đã từng rơi nước mắt trước những tình cảm cha con thật cảm động và cao thượng... Người cha, với biết bao gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng, với bao nhiêu công ơn lớn lao mà mây trời lồng lộng cũng không phủ kín. Dù bao giờ nghĩ rằng tình phụ tử không thiêng liêng và cao cả, không âm áp và đẹp đẽ như tình mẫu tử, nếu ai có những suy nghĩ đó thì chắc chắn sẽ có một cách nhìn khác về tình cha con qua truyện ngắn “Chiếc lược ngà”, được nhà văn Nguyễn Quang Sáng khắc họa thành công nhân vật bé Thu thật ấn tượng và tinh tế, nổi bật hơn là tình cảm cha con hết sức sâu nặng, thiêng liêng và cao đẹp dù là trong cảnh ngộ éo le của chiến tranh khắc nghiệt.

Câu chuyện kể về ông Sáu, người chiến sĩ xa nhà sau 8 năm mới có dịp về quê thăm con. Bé Thu không nhận ra cha nó vì vết sẹo trên mặt làm ông không giống với bức hình chụp với má mà nó đã từng biết đến, vì thế nó đối xử với ông như một người xa lạ và hết sức lạnh lùng. Đến khi nó nhận ra ông Sáu là ba, khi tình cảm cha con như bỗng nổi dậy trong người nó thì đó cũng là lúc ông Sáu phải ra đi. Ở căn cứ, nhớ đến lời hứa với con, ông Sáu đã dồn hết tình yêu thương, và sự mong nhớ con vào chiếc lược ngà mà ông đã tỉ mỉ làm miệt mài từng cái răng cho cây lược ngà chỉ có một hàng răng thưa, hay gò lưng, tần mẩn với từng nét “Yêu nhớ tặng Thu con của ba” trên sông lược để tặng cho con gái bé bỏng của mình. Nhưng không may, trong một trận càn lớn của quân Mỹ – ngụy, ông Sáu đã hy sinh. Trước khi nhắm mắt, ông chỉ còn kịp trao chiếc lược ngà cho người bạn thân bác Ba nhân vật kể chuyện.

Bé Thu, hình tượng nhân vật trọng tâm trong câu chuyện, được tác giả khắc họa một cách cực nhạy bén và tinh tế. Thu là một cô bé rất cá tính, bướng bỉnh và gan góc, nhưng lại giàu tình cảm. Thái độ của nó trái ngược hoàn toàn với những ngày đầu khi ông Sáu trở về thăm nhà và lúc ông Sáu sắp ra đi, song trái ngược mà vẫn nhất quán. Có lẽ chỉ vì quá yêu ba, quá khát khao được có ba nên khi nhận định đó không phải là ba của mình thì nó nhất định không chịu nhận ông Sáu, nhất định không chịu gọi ông Sáu một tiếng “ba” dù chỉ một lần. Nó cứng đầu thế đấy, bởi lẽ trong tâm trí của nó chỉ có duy nhất hình ảnh người cha trong tấm ảnh mà nó vẫn thường thấy mỗi ngày, chứ không phải bộ dạng của ông Sáu bây giờ. Người cha không được đưa con nhìn nhận bởi vết sẹo trên má làm mặt ông bị biến dạng và khác trước quá nhiều... Chính vết sẹo ấy là dấu tích không mong muốn của chiến tranh tàn khốc mà Thu thì còn quá nhỏ để có thể cảm nhận và hiểu được điều đó, hiểu được sự khốc liệt của bom lửa đạn, hiểu được cái cay xé của mùi thuốc súng, hiểu được sự gian nan, vất vả trong cảnh chiến tranh khắc nghiệt mà người lính phải trải qua... Nhưng cũng chính từ sự kiên định, thẳng thắn, bản lĩnh và lập trường vững chắc đó đã phần nào thể hiện được hình ảnh một cô gái giao liên dũng cảm sau này.

Tác giả tỏ ra am hiểu tâm lý trẻ con, với tất cả sự trân trọng và yêu mến rất thiêng liêng, rất đẹp đẽ dành cho những tâm tư, tình cảm vô giá ấy. Bé Thu, một cô bé mạnh mẽ, bướng bỉnh, nhưng dù sao thì nó vẫn là một đứa trẻ 8 tuổi với tất cả sự hồn nhiên, ngây thơ và đáng yêu. Khi nó bị ông Sáu đánh vì cái tính ngang ngạnh, thật ngạc nhiên vì nó đã “cầm đũa, gấp lại cái trứng cá để vào chén, rồi lặng lẽ đứng dậy, bước ra khỏi mâm”, dường như nó sợ ông Sáu sẽ thấy được những giọt nước mắt trong chính tâm tư của nó. “Xuống bên, nó nhảy xuống xuống, mở lời tới cổ làm cho dây lòi tới khua ròn rảng, khua thật to, rồi lấy dầm bơi qua sông”, trong một loạt hành động đó, dường như có điểm đối lập giữa một bên là sự già dặn và cứng cỏi, nhưng với một khía cạnh khác, nó lại muốn được yêu thương, vỗ về. Từ đó, rõ ràng cho ta thấy được cái tính cố chấp rất hồn nhiên, rất trẻ con của nó đã được khắc họa một cách rất thực và gần gũi qua nhiều chi tiết.

Và rồi đến lúc nó nhận ra ông Sáu là cha, nhận ra được cái lỗi của chính mình, thì thật khó để người khác có thể phủ nhận rằng nó là một cô bé giàu tình cảm. Có ai ngờ được một đứa trẻ phải xa cha mình từ lúc chưa đầy một tuổi, rồi 8 năm ròng rã trôi qua vô tình, thế mà nó vẫn luôn vun đắp, ấp ủ một tình yêu mãnh liệt đến bất tận dành cho người cha thân yêu của nó. Tình yêu đó đã đánh bại được thời gian, đánh bại luôn cả khoảng cách giữa cha và con mà khoảng thời gian ấy đã tạo nên. Tình yêu thương dành cho cha của một đứa bé chỉ mới 8 tuổi mà lại dạt dào và sắc nét đến thế! Dẫu rằng người cha thân thương mà nó vẫn hằng mong chưa hề mang đến cho nó sự nâng niu, săn sóc, hay một bàn tay rộng ấm áp tình thương đến bên ân cần và che chở cho nó. Chỉ những điều đơn giản thế thôi mà ông Sáu vẫn chưa hề làm được, thì mơ gì đến việc ông làm cho nó một món đồ chơi, kể cho nó nghe một câu chuyện, hay tâm sự và sẻ chia với nó những niềm vui, nỗi buồn từ khi nó đến với thế giới này, tất cả đều quá xa vời với nó. Nó dường như không có một kỷ niệm hay một chút ấn tượng gì về cha của nó, nhưng chắc hẳn, đã không ít lần nó tự tưởng tượng ra hình ảnh người cha của nó là một người tài giỏi như thế nào, cao lớn và có một vòng tay rộng lớn, ấm áp để ôm nó vào lòng ra sao. Tình yêu mãnh liệt của nó đã ngăn không cho nó nhận người đàn ông lạ trên mặt có vết sẹo như thế kia. Mãi đến ngày ông Sáu phải lên đường, thì đứa bé búng bình và cứng cỏi của ngày hôm qua “như bị bỏ rơi”, “lúc đứng vào góc nhà, lúc đứng tựa cửa và cứ nhìn mọi người đang vây quanh ba nó” dường như đó là lúc nó thêm muốn cái tình cảm ấm áp của gia đình, nó muốn ông Sáu nhận ra sự hiện diện của nó trong lúc ấy, nó muốn chạy lại hôn ba nó lắm, nhưng chẳng hiểu sao lại có một cái gì đó ngăn nó lại và làm cho nó cứ mãi đứng yên. Đến phút chia tay, ông Sáu mới nhìn sang và chào nó với một giọng khe khẽ “Thôi! Ba đi nghe con!” thật lạ, sao chỉ là một lời chào vền vền trong bốn từ thế kia ? sao ông không dặn dò hay nhấn nhủ đến nói một điều gì? có lẽ nào sự phũ phàng mà nó dành cho ông Sáu, đã làm cho ông thất vọng và tổn thương lắm nên mới như vậy ? Rồi đến khi tiếng kêu của nó thét lên “Ba... a... a... ba!”, “tiếng kêu của nó như xé, xé sự im lặng và xé cả ruột gan mọi người, nghe thật xót xa”. Đến lúc ấy, mọi người mới nhận ra rằng, nó thêm muốn được gọi tiếng “ba” đến nhường nào. Tiếng “ba” mà nó đã cất lên trong nghẹn ngào, tiếng “ba” mà nó đã đè nén sau bao nhiêu năm cách biệt, nghe mới thật thiêng liêng làm sao!. Đó là tiếng kêu như vỡ tung ra từ đáy lòng của nó, “nó vừa kêu vừa chạy xắn tới, nhanh như một con sóc, nó chạy thót lên và dang hai tay ôm chặt cổ ba nó”, “nó hôn ba nó cùng khắp. Nó hôn tóc, hôn cổ, hôn vai, và hôn cả vết thẹo dài bên má của ba nó nữa”. Tất cả những điều đó đã thể hiện được một tình yêu mãnh liệt lên đến đỉnh cao trào nhất của đứa con dành cho ba nó, khiến mọi người xung quanh ai cũng không cầm được nước mắt trước cảnh tượng đầy xót xa ấy. Điều đó càng chứng tỏ được tình cảm của Thu dành cho ba thật sâu sắc. Nó chỉ bộc lộ tình yêu sâu sắc của mình với ba khi biết chắc đó là ba.

Bên cạnh hình ảnh bé Thu, hình ảnh ông Sáu được giới thiệu là người lính chiến tranh, vì nhiệm vụ cao cả mà phải tham gia chiến đấu, bỏ lại gia đình, quê hương, đặc biệt là tình cảm yêu thương con đến tha thiết. Tình cảm ấy được biểu hiện phần nào trong chuyến về quê thăm nhà. Khi xuống chưa kịp cập bến, trông thấy con ông đã vội vàng “nhảy lên bờ, khom người, hai tay đưa về phía trước, miệng lắp bắp: “ba đây con! ba đây con.” Cứ ngỡ rằng bé Thu sẽ chạy ào tới, ôm lấy cổ ba cho thoả những tháng ngày xa cách. Nhưng không, ông hụt hẫng, bất ngờ khi thấy: “bé tròn mắt ngơ ngác nhìn rồi sợ hãi bỏ chạy”. Thời gian ở nhà không nhiều nên ông Sáu không đi đâu xa, suốt ngày chỉ tìm cách gần gũi, vỗ về con, mong con gọi một tiếng ba mà không được. Có lúc giận quá ông đã đánh con. Lúc chia tay, tình yêu mãnh liệt của bé Thu đã khiến ông cảm động “một tay ôm con, tay kia lấy khăn chấm nước mắt”, những giọt nước mắt hiếm hoi của một cuộc đời từng trải nhiều gian khổ vất vả, song lại rơi khi lần đầu tiên ông cảm nhận được sự ấm áp của cha con thực sự! Đau đớn hơn khi biết rằng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng ông được nghe tiếng ba thân thương từ cô con gái nhỏ, bởi vì sau đó, chẳng bao giờ ông có thể trở về được nữa! Trong những ngày ở khu căn cứ, ông ân hận vì đã trót đánh con. Nhớ mãi lời con dặn: “Ba về! Ba mua cho con một cây lược nghe ba!”, đó là mong ước đơn sơ của con gái bé bỏng trong giây phút cha con từ biệt. Nhưng đối với ông thì đó là mơ ước đầu tiên và cũng là duy nhất, nên nó cứ mãi thôi thúc trong lòng ông. Lúc tìm được một khúc gỗ, ông đã vui mừng

“hơn hờ như một đứa trẻ được quà”. Ngày qua ngày, ông cặm cũi “cưa từng răng lược, anh còn khắc lên đó dòng chữ nhỏ “Yêu nhớ tặng Thu con của ba”. Những lúc nhớ con ông lại mang cây lược ra mài lên tóc mình cho cây lược thêm óng mượt, tuy rằng chiếc lược ấy chưa chải được mái tóc của bé Thu nhưng lại gỡ rối được tâm trạng của ông lúc này. Ông đã nâng niu chiếc lược như nâng niu đứa con bé nhỏ của mình. Lòng yêu con đã biến một người chiến sỹ trở thành một nghệ nhân sáng tạo tài tình, dù chỉ sáng tạo một tác phẩm duy nhất trong đời. Có lẽ những lúc ấy ông mong có một lần về phép thăm nhà để tự tay mình cặm cây lược chải tóc cho con. Đau đớn thay chiến tranh khiến ông chẳng bao giờ có thể trở về bên con gái được nữa. Ông bị hy sinh trong một trận càn lớn, nhưng “đường như chỉ có tình cha con là không thể chết”, ông cặm cây lược trao cho người bạn thân với niềm mong mỏi không còn có thể cất được thành lời. Từ lúc ấy, cây lược bằng ngà đã trở thành kỷ vật, thành biểu tượng thiêng liêng của tình phụ tử. Những dòng cuối cùng của truyện khép lại trong nỗi buồn mênh mông mà chứa chan ý nghĩa nhân văn sâu sắc. Câu chuyện như một lời tố cáo chiến tranh phi nghĩa gây đổ máu vô ích, làm nhà nhà li tán, người người xa nhau vĩnh viễn. Song cái chúng ta thấy lại không có sự bi lụy mà là sức mạnh, lòng căm thù đã biến Thu trở thành một cô giao liên dũng cảm, mạnh mẽ, đã gắn bó với cuộc đời con người mất mát xích lại gần nhau để cùng đứng lên hát tiếp bài ca chiến thắng, Chủ đề của chuyện không mới lạ, nhưng tác giả thành công bởi đã khai thác tình cha con trong những tình huống éo le và cảm động. Cách lựa chọn ngôi kể, tạo lập tình huống bất ngờ mà tự nhiên, hợp lý cùng với việc miêu tả diễn biến tâm lý nhân vật tinh tế, sâu sắc đặc biệt là tâm lý trẻ thơ, hơn nữa lối có giọng văn dung dị, cảm động đã giúp truyện có được vị trí riêng trong lòng độc giả.

Truyện ngắn “Chiếc lược ngà” là một áng văn bất hủ ca ngợi tình phụ tử giản dị mà thiêng liêng, với những con người giàu tình cảm và đẹp đẽ, như nhân vật bé Thu và ông Sáu. Câu chuyện không chỉ ca ngợi tình cha con sâu nặng thấm thiết, mà còn gọi cho chúng ta những suy ngẫm và thấm thía được tình sự đau thương, mất mát của chiến tranh tàn khốc gây ra. Vì thế mà ta càng quý cuộc sống thanh bình của ngày hôm nay, quý tình cha cao thượng và vĩ đại. Mỗi người đều lưu giữ trong trái tim mình hình ảnh một người cha, hãy biết trân trọng tình yêu và sự hy sinh vô điều kiện mà cha đã dành cho ta. Vòng đời mới ngắn ngủi làm sao, đừng mãi sống ích kỷ, chỉ biết nhận tình cảm thương yêu từ cha mẹ mà chẳng bao giờ đền đáp lại. Nếu bạn còn cha, và một người cha đúng nghĩa thì hãy cảm ơn thượng đế vì bạn đã được sinh ra trong cuộc sống này!